

Η ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΡΙΑ ΛΑΪΚΗ ΗΤΤΑ ΠΟΥ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ ΘΑ ΣΥΜΒΕΙ ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΤΕΒΕΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΕ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΕΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΞΟΔΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ, ΤΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΑΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Τα λαϊκά στρώματα που προχώρησαν με τις εκλογές σε μια πρωτοφανή καταδίκη των κομμάτων εξουσίας, η οποία συνέτριψε τη λογική του Μνημονιακού μονόδρομου, κινδυνεύουν στις επόμενες εκλογές να πέσουν στη παγίδα που έστησαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ, δηλαδή το δίλημμα «Ευρώ η καταστροφή», που όχι μόνο θα ανατρέψει την προηγούμενη κατάκτηση αλλά και θα τα οδηγήσει στη πιο βαριά ήττα μετά τον εμφύλιο. Αυτό θα συμβεί αναπόφευκτα αν ο ΣΥΡΙΖΑ κατέβει με το σημερινό αντιφατικό αλλά και επικίνδυνο πρόγραμμα, είτε οι νέοι ψηφοφόροι του επιστρέψουν στα κόμματα εξουσίας από όπου βασικά προήλθαν και νομιμοποιήσουν τα εγκληματικά Μνημόνια, τη δανειακή συνθήκη και τους εφαρμοστικούς Νόμους, είτε αυξηθούν περισσότερο και δώσουν τη νίκη σε αυτό το κόμμα. Και αυτό, γιατί στις προηγούμενες εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ κατέβηκε με μια λαϊκίστικη και αντιφατική, δήθεν αντιμνημονιακή, πρόταση που όσο εύκολα υπερψηφίστηκε για τους λόγους που θα εξηγήσουμε παρακάτω άλλο τόσο εύκολα μπορεί να καταψηφιστεί στις επόμενες. Ακόμα μάλιστα και αν δεν γίνει αυτό το σενάριο, που είναι το πιθανότερο, και ψηφιστεί πρώτο κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ, αν δεν κατέβει στις εκλογές με συγκροτημένο πρόγραμμα εξόδου από την κρίση μέσα από την έξοδο από την ΕΕ, το ευρώ και την ακύρωση της δανειακής συνθήκης, η προοπτική θα είναι το ίδιο σκοτεινή και επικίνδυνη για τα λαϊκά στρώματα.

ΣΕΝΑΡΙΟ ΠΡΩΤΟ: ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΑ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΥ, «ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟΥ» ΜΕΤΩΠΟΥ

Όσον αφορά το πρώτο σενάριο, είναι φανερό ότι οι επιπλέον ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ στις προηγούμενες εκλογές δεν αποτελούν συνειδητοποιημένους ψηφοφόρους, οι οποίοι ξαφνικά ανακάλυψαν το «φως το αληθινό»! Είναι γνωστό και όλες οι αναλύσεις των αποτελεσμάτων δείχνουν, ότι πρόκειται βασικά για στρώματα που πριν την κρίση κυρίως ψήφιζαν ΠΑΣΟΚ και ΝΔ (δηλαδή πρόκειται για τα κρατικοδίαιτα πρώην μεσαία στρώματα που έχουν πληγεί πιο συντριπτικά από το Μνημόνιο, το οποίο θεσμοποιεί τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση στη χώρα μας). Επομένως, πρόκειται για βασικά συντηρητικά στρώματα που ακόμα δεν έχουν συνειδητοποιήσει την καταστροφή από την ένταξη μας στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, την οποία ένταξη δεν αμφισβητούν, αλλά απλά είναι αγανακτισμένα με τα Μνημόνια και τις συνέπειες τους, χωρίς να συνδέουν την ένταξη μας στην ΕΕ με αυτά. Ο ΣΥΡΙΖΑ τους πρόσφερε, εντελώς λαϊκίστικά, την ιδανική γι' αυτά λύση: τη λύση της παραμονής μας στην ΕΕ και το Ευρώ με παράλληλη κατάργηση του Μνημονίου! Δηλαδή τη λύση που άφηνε και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο.

Το αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο: τα στρώματα αυτά μετακινήθηκαν μαζικά προς τους «μάγους» του ΣΥΡΙΖΑ, αντί να μετακινηθούν προς τις δυνάμεις που με συνέπεια υποστήριζαν ότι χωρίς την έξοδο από την Ευρωζώνη αλλά και την ΕΕ καμία διέξοδος από την κρίση δεν ήταν δυνατή —ένας επίπονος και μακρύς αλλά αναγκαίος δρόμος για την πραγματική και μόνιμη έξοδο από την κρίση. Και έτσι καταλήξαμε σε ένα τραγελαφικό εκλογικό αποτέλεσμα που υγιώς μεν καταδικάζει τα κόμματα εξουσίας, αλλά αντιφατικότερα προτείνει «λύση» τετραγωνισμού του κύκλου, όπως αυτή που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ και σύμπασα η αντιμνημονιακή Αριστερά, στην οποία περιλαμβάνουμε και όλες εκείνες τις δυνάμεις που παριστάνουν την αντισυστημική Αριστερά, αλλά δεν τολμούν να θέσουν σαφώς σαν βασική προϋπόθεση διεξόδου από την κρίση την έξοδο από την ΕΕ, ή τη συναρτούν με την καπιταλιστική κατάρρευση σε όλη την Ευρώπη και παρόμοιες Μεσσιανικές ανοησίες που ουσιαστικά την παραπέμπουν στις καλένδες (πχ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΛΕ κ.λπ.) Έτσι τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ μιλούν για καταγγελία του Μνημονίου και συνέχιση της παραμονής μας στην Ευρωζώνη, ενώ ξέρουν και τα ίδια ότι θα ήταν αδύνατη, (για καθαρά οικονομικούς λόγους που έχουν να κάνουν με την οργανική σύνδεση οργάνων της ΕΕ, όπως η ΕΚΤ, με την ελληνική οικονομία), η συνέχιση της παραμονής μας στο Ευρώ —που σημαίνει εξαφάνιση κάθε οικονομικής (και όχι μόνο!) κυριαρχίας της χώρας— έχοντας καταγγείλει τη δανειακή σύμβαση και τα μνημόνια. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η κωλοτούμπα που έδειξε η επιστολή Τσίπρα προς τα κεντρικά όργανα της ΕΕ, όπου δεν μιλούσε πια για καταγγελία του Μνημονίου και ακύρωση της δανειακής σύμβασης, αλλά για απλή επανεξέταση (δηλαδή επαναδιαπραγμάτευση) των όρων του Μνημονίου—κάτι για το οποίο ούτε οι ξένες ούτε οι ντόπιες ελίτ θα είχαν

αντίρρηση (άλλο βέβαια τι νόημα δίνει ο καθένας στην επαναδιαπραγμάτευση). Ούτε φυσικά είναι τυχαίες οι σχετικές δηλώσεις Δραγασάκη.

Είναι λοιπόν φανερό, αν αληθεύουν οι δημοσκοπήσεις που φέρνουν τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού υπέρ της ΕΕ και του Ευρώ —γεγονός για το οποίο φέρνει βαρύτατη ευθύνη η ρεφορμιστική Αριστερά που ποτέ δεν προσπάθησε να δείξει στα λαϊκά στρώματα τη πραγματική σημασία της ΕΕ και της ευρωζώνης— τότε το δίλημμα που ήδη βάζουν επιτυχημένα οι ξένες και ντόπιες ελίτ (Ευρώ η καταστροφή) θα πείσει τους ίδιους ψηφοφόρους, οι οποίοι μετακόμισαν στον ΣΥΡΙΖΑ για να καταδικάσουν τα κόμματα εξουσίας, να ξαναγυρίσουν τώρα στο μαντρί τους για να μην πάθουν μεγαλύτερη καταστροφή. Τα «επιχειρήματα» που χρησιμοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ για να απαντήσει στο δίλημμα αυτό όχι μόνο δεν πρόκειται να πείσουν κανένα αλλά αντίθετα θα τους κάνει να συγχωρήσουν και τα εγκλήματα των κόμματος εξουσίας σε βάρος τους!

ΤΑ ΕΩΛΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Έτσι, πρώτον, το επιχείρημα ότι οι εταίροι μας «μπλοφάρουν» και δεν θα τολμήσουν να μας σπρώξουν στη χρεοκοπία και την «εκούσια» αποχώρηση μας από την Ευρωζώνη, φοβούμενοι τον κίνδυνο «μεταδοτικότητας» των συνεπειών της ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας ιδιαίτερα στην περιφέρεια της Ευρωζώνης, μόνο εν μέρει στέκει γιατί στα δυο χρόνια που μεσολάβησαν, οι οικονομίες στο Ευρωπαϊκό κέντρο έχουν θωρακιστεί σημαντικά, ακριβώς για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, και η Ελλάδα εκπροσωπεί μόνο 2% του Ευρωπαϊκού ΑΕΠ, κάτι που κάνει πιο εύκολη μια τέτοιου είδους θωράκιση. Ο μόνος λόγος που οι ευρωπαϊκές ελίτ θα είχαν δίκιο να φοβούνται να μας σπρώξουν στη χρεοκοπία και την αποχώρηση από το Ευρώ θα ήταν αν αυτή η εξέλιξη δημιουργούσε δυναμική και για έξοδο από την ΕΕ, καθώς και για άλλες θεσμικές αλλαγές σαν αυτές που περιγράφουμε στο κείμενο για το Μέτωπο ([Εκκλήση για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης](#)). Και αυτό γιατί τέτοια εξέλιξη θα μπορούσε να οδηγήσει μεσο-μακροπρόθεσμα όχι σε οικονομική καταστροφή αλλά, αντίθετα, σε πραγματική έξοδο από τη κρίση, και η Ελλάδα θα γινόταν παράδειγμα όχι προς αποφυγή αλλά προς μίμηση, κατ' αρχήν στις άλλες περιφερειακές χώρες της Ευρώπης. Γι' αυτό θα προτιμούσαν να μας κρατήσουν μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη για να μας ελέγχουν απόλυτα στον οικονομικό τομέα και κατ' επέκταση και στον πολιτικό, αρκεί να σταματούσαμε κάθε κουβέντα για συνολική καταγγελία των Μνημονίων και της δανειακής σύμβασης και να καταλήγαμε σε διαπραγμάτευση για τους (μη ουσιαστικούς για τις ελίτ) όρους των Μνημονίων. Αρκεί δηλαδή να εκλέγαμε στις προσεχείς εκλογές είτε τα καθαρά μνημονιακά κόμματα, είτε την αντιμνημονιακή Αριστερά, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ.

Δεύτερον, το επιχείρημα ότι δεν θα τολμήσουν οι οικονομικές ελίτ μέσα στην ΕΕ να μας σπρώξουν σε ανεξέλεγκτη χρεοκοπία και έξοδο από την Ευρωζώνη γιατί θα τους σταματήσουν οι νέες ανερχόμενες «προοδευτικές» δυνάμεις, όπως ο Ολλάντ στην Γαλλία, μάλλον σαν ανέκδοτο πρέπει να το πάρουμε τη στιγμή που η «προοδευτικότητα» του είναι γνωστό ότι απλά αποτελεί αναπτυξιακό σοσιαλφιλελευθερισμό (σαν αυτόν περίπου που θέλει να εφαρμόσει και η ΝΔ) και ότι βέβαια ποτέ δεν θα διακινδύνευε τα συμφέροντα των Γαλλικών Τραπεζών που είναι ανάμεσα στους δανειστές μας, για χάρη της «σοσιαλιστικής αλληλεγγύης». Αποτελεί άλλωστε άλλη μια εξαπάτηση ότι δήθεν φταίνε οι «κακοί» Μέρκελ κ.λπ. και αρκεί να βγουν οι «σοσιαλιστές» του Ολλάντ και του σοσιαλδημοκρατικού και Πράσινου κόμματος στη Γερμανία για να αλλάξουν αυτές οι πολιτικές. Και είναι εξαπάτηση γιατί βέβαια ο ...Μιτεράν ήταν πολύ πιο ριζοσπάστης σοσιαλιστής από τον νερόβραστο σοσιαλφιλελεύθερο Ολλάντ, και όμως μετά από έναν χρόνο απόπειρας ανατροπής της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης «μπήκε και αυτός στο μαντρί». Και το ίδιο συνέβη και με το δικό μας ΠΑΣΟΚ και φυσικά με τους σοσιαλδημοκράτες στην Βρετανία και τη Γερμανία. Γιατί άραγε; Ήταν όλοι αυτοί προδότες και θα μας σώσουν οι γνήσιοι σοσιαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑΣ ή μήπως γιατί στο πλαίσιο των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών που καθιερώνει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση κάθε άλλη πολιτική είναι αδύνατη; Είναι δηλαδή η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση που έκανε αδύνατη κάθε μορφή σοσιαλδημοκρατίας σήμερα —κάτι που δεν κατάλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ που φέρεται σαν να θέλει να κατακτήσει την σοσιαλδημοκρατική θέση του ΠΑΣΟΚ, όταν η σοσιαλδημοκρατία είναι παγκόσμια νεκρή, ακριβώς λόγω των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση!

ΣΕΝΑΡΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: Η «ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗ» ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Αλλά ας έλθουμε στο δεύτερο σενάριο και ας υποθέσουμε ότι, με το σημερινό αντιφατικό και λαϊκίστικο πρόγραμμα, ο ΣΥΡΙΖΑ έρχεται πρώτο κόμμα και διεκδικεί την εξουσία. Αυτό σημαίνει ότι αν καταφέρει και σχηματίσει κυβέρνηση, το κύριο σώμα των Μνημονίων και οι βασικές διατάξεις των συνακόλουθων νόμων θα εφαρμοστούν με κάποιες (ανώδυνες για τις ελίτ) τροποποιήσεις κατόπιν διαπραγματεύσεων. Τις τροποποιήσεις άλλωστε αυτές θα τις έκαναν περίπου και τα μνημονιακά κόμματα, με τη συμφωνία της Ευρωπαϊκής ελίτ, που προτιμά, όπως θα δούμε, τη συνέχιση της παραμονής της Ελλάδας στην ευρωζώνη και το Ευρώ. Και δεν πρόκειται ο ΣΥΡΙΖΑ να καταγγείλει τη δανειακή συμφωνία και τα

Μνημόνια γιατί ξέρει πολύ καλά ότι η καταγγελία αυτή, εάν δεν συνοδευτεί από μονομερή έξοδο από την ΕΕ και το Ευρώ, θα οδηγήσει σε ανεξέλεγκτη χρεοκοπία (δηλαδή χρεοκοπία που θα ελέγχουν οι αγορές) και εξαναγκασμό μας να φύγουμε από το Ευρώ (όχι όμως και την ΕΕ όπως σύσσωμη η ευρωπαϊκή ελίτ επιβεβαίωσε στο Eurogroup), πράγμα που μπορεί να έχει και χειρότερα αποτελέσματα από τα σημερινά.

Έτσι, αν πάρει την εξουσία ο ΣΥΡΙΖΑ, για να αναφέρουμε μερικά παραδείγματα, δεν πρόκειται να επαναφέρει τους απολυθέντες δημόσιους υπαλλήλους, και αντίθετα θα υποχρεωθεί να απολύσει και άλλους. Δεν πρόκειται να καταργήσει τους νόμους για την ελαστικοποίηση της εργασίας. Δεν πρόκειται να επιβάλλει αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές, και τη κίνηση κεφαλαίου (παρά μόνο προσωρινά). Δεν πρόκειται να κοινωνικοποιήσει τις ιδιωτικοποιημένες δημόσιες επιχειρήσεις. Ούτε πρόκειται να σταματήσει το σημερινό ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου και την έρπουσα ιδιωτικοποίηση της Υγείας και της Παιδείας. Και αυτό γιατί όλα τα παραπάνω δεν επιβάλλονται μόνο από τα Μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους τους, αλλά από την ίδια τη συνθήκη του Μάαστριχτ και τις άλλες συμβάσεις της ΕΕ (Λισαβόνας κ.λπ.) που την ακολούθησαν και επιβάλλουν την αρχή της ανταγωνιστικότητας, χωρίς την οποία δεν μπορεί να επιβιώσει καμία οικονομία που έχει ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές! Και ούτε το Ευρώ, ούτε πολύ περισσότερο την ΕΕ, αμφισβήτησε ποτέ ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ο ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Είναι λοιπόν φανερό ότι είναι αδύνατη η πραγματική έξοδος από την κρίση αν δεν φύγουμε τόσο από την Ευρωζώνη όσο και την ΕΕ, γιατί, όπως έχουμε τονίσει επανειλημμένα, η καταστροφή της γεωργίας μας, η καταστροφή της εγχώριας βιομηχανίας, η ελαστικοποίηση της εργασίας, το πετσόκομμα του δημόσιου τομέα και του κοινωνικού κράτους κ.λπ. — όλα αυτά είναι συνέπεια των συνθηκών Μάαστριχτ και των συνθηκών της ΕΕ που ακολούθησαν, πολύ πριν να φτάσουμε στα Μνημόνια. Και αυτές οι συνθήκες που μας επέβαλαν τις ανοιχτές και απελευθερωμένες αγορές (τις «4 ελευθερίες») είναι που μας οδήγησαν στη σημερινή καταστροφική κρίση, και όχι η γενικότερη παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που ξεκίνησε από τον χρηματοπιστωτικό τομέα, όπως εσκεμμένα ή από ασχετοσύνη υποστηρίζουν οι «οικονομολόγοι» του ΣΥΡΙΖΑ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.. Δεν είχαμε κρίση στον τραπεζικό τομέα που οδήγησε σε χρηματοπιστωτικές φούσκες, όπως π.χ. στην Ιρλανδία, ή φούσκες στον κατασκευαστικό τομέα που οδήγησαν σε εκτόξευση του ιδιωτικού χρέους, όπως στην Ισπανία. Η κρίση μας είναι μακροχρόνια και δομική και προέκυψε από τα ελλείμματα στον δημοσιονομικό τομέα και στον τομέα του εξωτερικού εμπορίου και τα συνακόλουθα ελλείμματα που οδήγησαν στην ανάγκη του αυξανόμενου δανεισμού (δηλαδή του Χρέους), ο οποίος, μέσα στην Ευρωζώνη του ευκολότερου δανεισμού (λόγω ισχυρού νομίσματος), εκτοξεύτηκε. Με την παγκόσμια κρίση έγινε όμως αδύνατος ο φτηνός αναδανεισμός, με τον οποίο καλύπταμε τα ολοένα αυξανόμενα χρέη. Το Χρέος είναι επομένως η ΣΥΝΕΠΕΙΑ της μακροχρόνιας δομικής κρίσης και όχι η αιτία της κρίσης, όπως παραπλανητικά υποστηρίζει όλη η αντιμνημονιακή Αριστερά.

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΖΟΥΓΚΛΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Σε αυτό το έργο των δύο πόλων εξουσίας που διαμορφώνονται επικίνδυνα σήμερα με στόχο τον εγκλωβισμό του λαού, τον ρόλο «μπαμπούλα» που θα δικαιολογεί θεσμικά τον ρόλο τους στα ανώτερα και μεσαία στρώματα που κατά κανόνα ψηφίζουν τους δύο αυτούς πόλους (η λεγόμενη «ικανοποιημένη εκλογική πλειοψηφία» στις αντιπροσωπευτικές «δημοκρατίες»), θα αναλάβουν οι ανανήψαντες φασίστες και η ισλαμοφαγική ακροδεξιά, η οποία ισχυροποιείται σε όλη την Ευρώπη. Τα μορφώματα αυτά ψήφισε σημαντικό τμήμα του λαού επειδή απέδωσε την ευθύνη για τη μαζική ανεργία, την καταρράκωση των συστημάτων κοινωνικής πρόνοιας, την κατάρρευση των αστικών κέντρων κ.λπ. στη μετανάστευση, και όχι στην παγκοσμιοποίηση, που μέσω της ΕΕ μας επιβάλλει τις σχετικές πολιτικές. Άλλωστε η ίδια η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δημιουργεί και τη μαζική μετανάστευση, με το ξερίζωμα εκατομμυρίων ανθρώπων λόγω των πολέμων της υπερεθνικής ελίτ στην Ανατολή και της καταστροφής της οικονομικής αυτοδυναμίας των λαών του Νότου. Την ακροδεξιά και τον φασισμό εξέθρεψε το ίδιο το σύστημα και η εκφυλισμένη «Αριστερά» με τον αποπροσανατολισμό για την κρίση και τις διαχειριστικές της «λύσεις» εντός της παγκοσμιοποίησης, με τις θέσεις ίσων αποστάσεων στα εγκλήματα της υπερεθνικής ελίτ κατά των λαών της Μ. Ανατολής και του Νότου, όπως και με τον φιλο-σιωνισμό της. Και φυσικά, οι φασίστες δεν θα αποτελούν κίνδυνο βασικά στο κοινοβούλιο, όπως το παρουσιάζουν τα κομματικά στελέχη της λαϊκίστικης «Αριστεράς», ούτε είναι πιθανό να επιστρέψουμε στον ...Φασισμό, όπως κινδυνολογούν αγωνιστές/στριες ακόμα και της αντισυστημικής Αριστεράς, βασιζόμενοι/ες σε αναλύσεις προ 80 ετών. Και αυτό γιατί στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, που σήμερα έχει φτάσει σε πρωτοφανή ολοκλήρωση, μέσω της συγκέντρωσης εξουσίας στην υπερεθνική ελίτ, ένας (φυσικά) ψευτο-διεθνισμός, υπάρχει ντε φάκτο, σε αντίθεση με την περίοδο του κρατισμού όπου το κράτος-έθνος ήταν πανίσχυρο και μπορούσε να πάρει μεγάλες διαστάσεις ο εθνικισμός και ο φασισμός για ιστορικούς λόγους που σήμερα δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα και έχουν εξεταστεί από την Περιεκτική Δημοκρατία. Όμως

θα είναι ο λαός και οι μετανάστες που θα αντιμετωπίζουν τους —βασικά θερμόαιμους και όχι «ιδεολόγους»— θιασώτες του φασισμού, τον τραμπουκισμό και τον ρατσισμό, την εγκληματικότητα κτλ., καθημερινά στις γειτονιές, και όχι οι λίγοι βολεμένοι, σε μεγάλο βαθμό, μελλοντικοί ψηφοφόροι των «Αριστερών Κυβερνήσεων».

Δηλαδή η ζουγκλοποίηση της κοινωνίας δεν θα απειλεί τόσο τα προνομιάτα στρώματα που αποτελούν κατά κανόνα την, «ικανοποιημένη εκλογική πλειοψηφία», (που στην πραγματικότητα είναι και θα γίνει ακόμα περισσότερο μια ελάχιστη μειοψηφία στον γενικό πληθυσμό), η οποία, μαζί με τα φθίνοντα, σήμερα, κρατικοδίαιτα στρώματα στην Ελλάδα, είναι αυτή που καθορίζει κάθε φορά την εκάστοτε εκδοχή της διαχείρισης του συστήματος. Τα προνομιάτα στρώματα θα δημιουργούν τα γκέτο πολυτελείας τους με ιδιωτική αστυνομία, περίθαλψη κτλ., όπως γίνεται εκτεταμένα στη Λατινική Αμερική, ενώ ο υπόλοιπος πληθυσμός θα βρίσκεται στο έλεος της κοινωνικής κρίσης.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Να γιατί θεωρούμε ότι ο μόνος τρόπος εξόδου από την κρίση είναι η απεξάρτησή μας από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση μέσα από τη δημιουργία των προϋποθέσεων οικονομικής αυτοδυναμίας, σαν αυτή που προτείνουμε στην [έκκληση για το Μέτωπο](#). Αναγκαία προϋπόθεση για να αρχίσουμε τη διαδικασία αυτή είναι η έξοδος από την ΕΕ που είναι ο κύριος εκφραστής της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης στη χώρα μας. Μόνο έτσι ο ελληνικός λαός και άλλοι λαοί στην καπιταλιστική περιφέρεια θα αποφύγουν, μέσα σε μια νέα ένωση των λαών που θα στηρίζεται στις αρχές της αλληλεγγύης, την καταστροφή που μας επιβάλλουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ. Αυτό απαιτεί βέβαια ο ελληνικός λαός να πάρει στο πρώτο βήμα στα χέρια του την οικονομία από τις ντόπιες και ξένες ελίτ και να εφαρμόσει δραστικά μέτρα σαν αυτά που προτείνουμε στην Έκκληση για το Μέτωπο, για να την προστατεύσουμε από τις αγορές, και σε ένα δεύτερο βήμα να αποφασίσει μέσα από πραγματικά δημοκρατικές διαδικασίες, τι είδους κοινωνία επιθυμεί (Περιεκτική Δημοκρατία, κρατικοσοσιαλιστική, αναρχοσυνδικαλιστική κτλ.).

Εάν ο ΣΥΡΙΖΑ, έστω την τελευταία αυτή στιγμή, και σαν απάντηση στο δίλημμα που βάζουν οι ελίτ «ευρώ η καταστροφή» κατέβαινε με συγκροτημένο πρόγραμμα εξόδου από την κρίση, μέσα από την έξοδο από την ΕΕ, το ευρώ και την ακύρωση της δανειακής συνθήκης, και με σύνθημα «ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ», τότε θα είχε μαζί του συμμάχους και όλη την πραγματική αντισυστημική Αριστερά, αλλά και λαϊκά στρώματα πέρα από την Αριστερά, σε ένα ντε φάκτο λαϊκό Μέτωπο που θα έσωζε τον λαό από την καταστροφή και θα έβαζε και τις βάσεις για μια νέα κοινωνία και οικονομία, που θα έλεγχε πραγματικά ο λαός και όχι οι ντόπιες και ξένες ελίτ.

Εάν αντίθετα αγνοήσει την πρόταση αυτή και κατέβει στις εκλογές με το σημερινό λαϊκίστικο και αποπροσανατολιστικό «πρόγραμμα» τότε, όπως δείξαμε παραπάνω, θα είναι απόλυτα υπεύθυνος για την καταστροφή που θα επακολουθήσει. Τότε, ο μόνος δρόμος που θα απομένει στις λαϊκές δυνάμεις για την πραγματική έξοδο από την καταστροφική κρίση θα είναι ο παραμερισμός και περιθωριοποίηση της αντιμνημονιακής Αριστεράς και η σύμπληξη ενός Λαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης για την έξοδο από την ΕΕ και το ΕΥΡΩ και τα συνακόλουθα θεσμικά μέτρα. Ο καθένας και η καθεμιά ας αναλάβουν τις ιστορικές ευθύνες τους.-

17 ΜΑΗ 2012